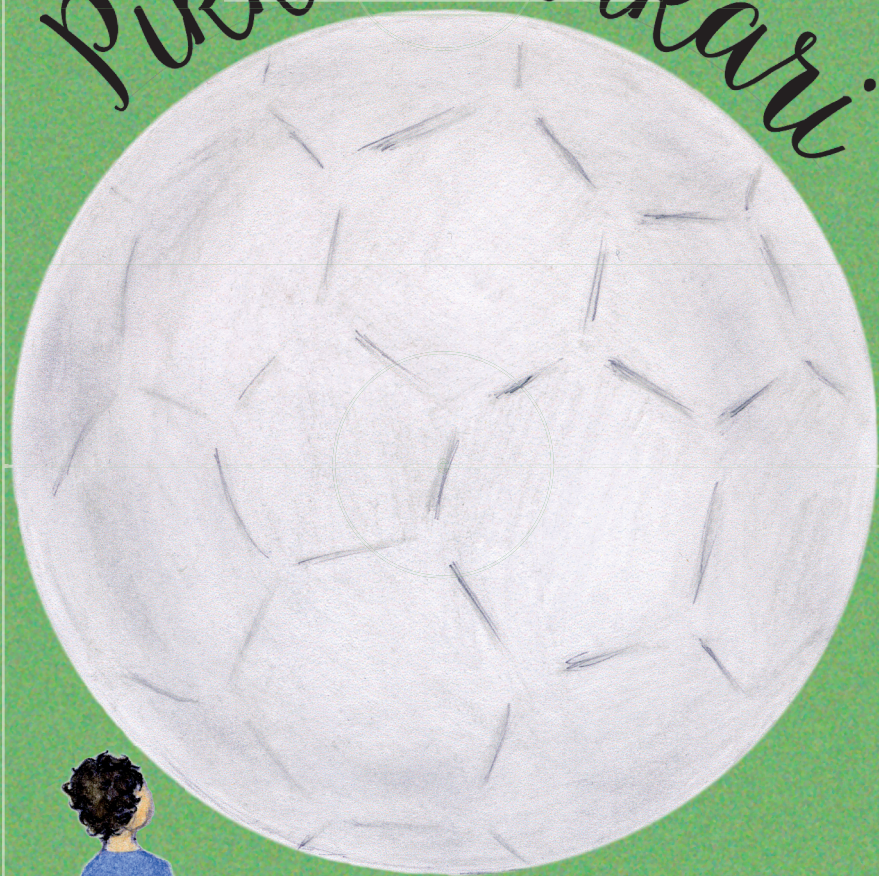

MIKA VIERULA

Pikku-Sankari.

Pikku-Sankari

Mika Vierula

Kuvitus: Anni Vierula

© 2018 Vierula, Mika & tekijät

Tarina ja teksti: Mika Vierula

Kuvitus: Anni Vierula

Väritys ja taitto: Sini Vierula

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0280-2

“Treat the earth well: it was not given to you by your parents,
it was loaned to you by your children.
We are more than the sum of our knowledge,
we are the products of our imagination.”

Ancient Proverb

I

Aikuisten maailma on hassu, koska aikuisten maailmassa kaiken pitää olla varmasti totta. Mutta totta on oikeasti olemassa vain, kun se on todistettu. Vasta silloin tosi pitää varmasti paikkansa.

Mutta eihän sellaisessa maailmassa voi tapahtua ihmeitä, kun kaiken pitää olla jo kerran tapahtunutta tai järkeenkäyvästi todistettua ollakseen varmasti totta. Ihmeet tapahtuvat niin kovin usein odotusten vastaisesti. Juuri siksi niitä sanotaan ihmeiksi.

Kun olin kahdeksanvuotias löysin täysin tuntemattoman puun. Piirrän sen oheen, niin tekin näette miten ihmellinen puu se oli.

Aikuiset sanoivat minulle että ”tuohan on ihan tavallinen omenapuu, niitähän kasvaa kaikkialla”. Vähänpä he aikuiset ymmärtävät. Tuollaista puuta ei kasvanut missään muualla maailmassa, sillä se puu oli minun ystäväni. Ja vaikka en ollut sitä tavannut aiemmin, puusta tuli minulle hyvin rakas. Niin rakas, että piirsin sen tämänkin kirjan sivulle. Ei ihan tavallista puuta piirretä kirjan sivulle. Voi olla, että he luulivat tunnistavansa puun omenapuuksi, mutta se johtui vain siitä että he eivät vaivautuneet tutustumaan puuhun kunnolla. Sellaisia aikuiset ovat, usein ylimielisiä ja liian hätäisiä. He uskovat vain jo kerran todistettuja asioita, aikuisten totuuksia.

Siksi ihmeet eivät koskaan tapahdu aikuisille. Ja minulle 8-vuotiaana oli ihme, että puu pystyi keväisin muuttumaan isoksi, tuoksuvaksi kukkameksiksi.

Aina kun kerron puun tarinan kaukaa lapsuudestani saan aikuisessa seurassa aikaiseksi vaivaantunutta naurua. Eihän sellainen tarina ole totta

aikuisen maailmassa, se on heidän mielestään vain hassu juttu tai lapsellinen muisto. Ja sellaisten ihmisten kanssa, jotka eivät ota sinua ja tarinaasi todesta, heidän kanssaan on vaikea tulla juttuun. He eivät ymmärrä sinua eivätkä he halua tutustua todelliseen maailmaasi. He eivät käsitä, että se mikä ei ole totta heille itselleen, voi aivan hyvin olla totta jollekin toiselle.

Vaivautuneen naurupyrskähdyksen jälkeen he vaihtavat nopeasti puheenaihetta ja kertovat uudesta autostaan tai talonsa sisustuksesta niin kuin se olisi varmasti totisinta totta ja ystävyys puun kanssa vähemmän totta.

Minä taas en ymmärtänyt autojen ja talojen kanssa ystäväystymisestä mitään. Juttelin kohteliaasti, jos he niin halusivat ja usein sain heidät loistamaan tyytyväisyydestä. Heistä sellainen keskustelu oli ylen hieno ja rakentava.

Koska autot ja talot eivät olleet minulle ystäviäni, lähdin merelle missä kumpiakaan ei mainittavimmin näy. Asuin ja seilasin vanhassa puisessa, yksimastoisessa purjeveneessä, joka täytti mainiosti sekä talon että auton tehtävät vaikka ei siitäkään ystäväksi asti ollut. Ja kuka nyt haluaisikaan ystävää sellaisesta, joka vain narisee koko ajan.

Kuten tekee vanha ja parkkiintunut purjevene, kun se joutuu pinnistelemaan äärimmilleen pysyäkseen yhä vielä pinnalla meren aallokoissa.

II

Olin juuri ohittanut viimeisen asutetun saaren matkalla kohti länttä, seuraava maakaistale tulisi vastaan vasta viikon purjehduksen jälkeen, jos tuulet olisivat suotuisat. Mutta tuulet eivät halunneet kuljettaa minua eteenpäin, vaan jo muutaman päivän jälkeen ne lakkasivat puhaltamasta tyystin. Kelluin rasvatyynessä meressä, purjeet velttoina ja hengettöminä. Aurinko porotti kirkkaalta taivaalta kuin polttolasin läpi.

Onneksi olin lastannut veneeni täyteen ruokatarvikkeita, mutta makeaa vettä mukanani oli vain kolmeksi viikoksi. Muistin jostain kuulleen, että näillä leveysasteilla tuulettomuutta saattoi kestää viikkoja.

Suuren meren suurella ulapalla pienessä veneessä kelluessaan on aivan yksin. Sen tajuaa siitä, että edes merilinnut eivät seuraa venettäsi. Ne ovat etsittyneet sellaisten veneiden perään, jotka liikkuvat eteenpäin. Ainoa ystävällinen seura, joka välillä ilahduttaa sinua ovat delfiinit, kun ne rikkovat meren pinnan ympärilläsi ruokaa etsiessään. Muuten kaikki on rauhallista, aivan unettavan rauhallista, on kuin elämä olisi seisahtunut.

Onneksi olin tottunut yksinäisyyteen.

Osasin käyttää tuulten odottelun askareisiin, joita puuveneessä aina riittää: kunnostin haljenneen peräsimen, hioin ja lakkasin kolhiintuneet kannen laudat, jynssäsin harmaantuneet metalliosat kiiltäviksi ja järjestin ruokakaapille uuden ilmeen. Mutta pikkuhiljaa työt valmistuivat ja oli yhä vaikeampi keksiä enää uutta tekemistä. Olisin korjannut rikkoutuneen moottorinkin, mutta kun purjeilla kulkevassa venessä ei moottoria ollut niin siihen en voinut ryhtyä.

Sitten eräänä iltana, kun polttavan auringon kuumana hehkuva pallo putosi jälleen kerran sihisten mereen - siltä auringonlaskun saa mielikuvituksen voimalla ainakin kuulostamaan, silloin kuulin takaani päättäväisen äänen kysyvän:

- Haluatko pelata kanssani?

Voitte arvata että säpsähdin, sillä keskellä tyhjää ja äänetöntä meren ulappaa ei ihan helposti odota kuulevansa puhetta. Käännyin salamana kohti ääntä ja näin edessäni pienen shortsihousuisen hahmon, jolla on sylissään pallo ja kasvoillaan kysyvä, hieman jopa surullinen ilme.

- Kuka...kuka sinä olet? Ja mistä oikein putosit tänne?, kysyin hämilläni.

Hän ei ollut kuulevinaan kysymystäni, vaikka varmasti juuri hän oli selityksen velkaa minulle ilmestymällä tyhjästä minun veneeseeni. Hän jatkoi vain kysymällä:

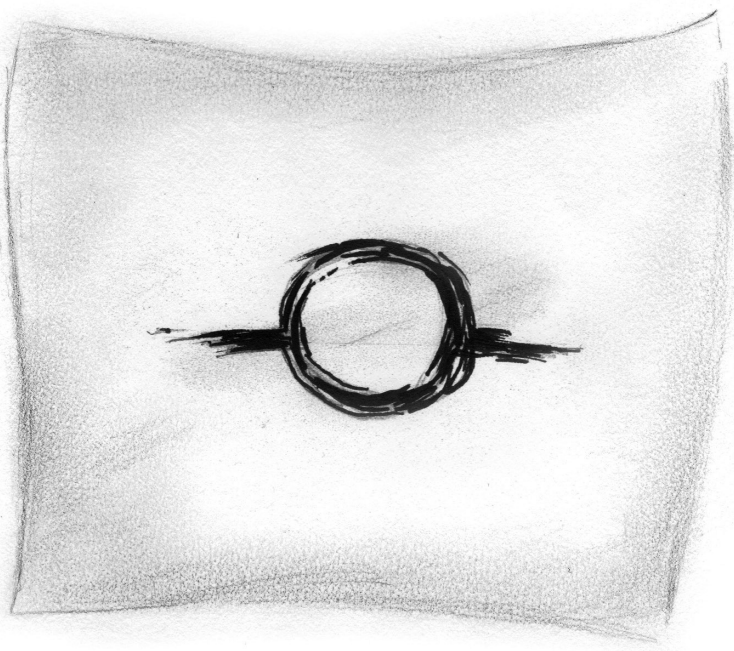
- Voisit aivan hyvin pelata kanssani, sillä eihän sinulle ole muutakaan tekemistä.

Katsoin häntä vieläkin ihmeissäni. Hän oli vantteran oloinen pikkumies, joka oli ilmiselvästi viettänyt paljon aikaa ulkona, sillä hänen ihonsa suorastaan hehkui terveyttä. Hänen hiuksensa olivat vaalentuneet auringon poltteesta vaikka alkuperäinen väri varmasti näytti paljon tummemmalta.

- Hyvä on, piirrä minulle sitten kaunein pallo mitä tiedät!, hän sanoi.

Pyyntö oli sen verran erikoinen, että otin vaistomaisesti paperia ja kynän ja ryhdyin työhön. Minusta kaikkein kaunein pallo näkyi juuri taivaalla.

Pikku-Sankari on tarina toivosta, rohkeudesta ja ystävydestä. Se on tarina itsensä löytämisestä ja ylittämisestä hyvän ystävän avulla. Ja se on tarina siitä mitä kaikkea pitää yhdessä kokea ennen, kuin ystävästä edes tulee hyvä ystävä.

Elämässä taito ei merkitse vain täydellisyyttä, onnistumista tai menestystä. Kysymys on paljon suuremmasta, sillä meidän kaikkien sydämissä asuu kaipuu ja kaunis peli - jalkapallo. Pitää uskaltaa pelata rohkeasti, maapalloa suuremmalla sydämellä.

ISBN 978-952-80-0280-2

9 789528 002802